

**Gamma de potència
de 2 a 55 HP.**

A l'avantguarda de la tècnica més avançada, YAMAHA ha fet dels seus motors uns autèntics fora de sèrie.

Tothom reconeix i estima llurs qualitats.

Perquè, com ningú, ofereixen la seguretat, fàcil maneig, poc consum i rendiment admirables que els amants dels esports del mar necessiten.

Sumament silenciosos i amb qualitats que afavoreixen el mig ambient.

Visiti la nostra exposició. Veurà perquè els entesos de tot el món utilitzen un YAMAHA.

EXTENSA XARXA
COMERCIAL
AMB SERVEI
POST-VENDA
ARREU D'ESPANYA

YAMAHA

**el motor japonès que sona
a tot el món**

importador per a Espanya: LEDASA- Madrid

concessionari per a la província de Girona

MOTONÀUTICA LLONCH, S.A.

CENTRAL: VILA-SACRA - crta. de Roses, s/n

tel. 500554 - ext. 12 de Vila-sacra

SUCURSALS: AMPURIABRAVA - Club Nàutic

CADAQUÈS - avda. Caritat Serinyena

tel. 25 83 53

Entre Bastidors

El Teatre Popular

Normalment, es dona el títol de popular a aquell teatre que, pel preu de les entrades o la senzillesa dels seus temes, és acceptat per un públic més ampli, un públic "més popular"; i si bé això és cert, cal matisar aquestes afirmacions.

El Diccionari Fabra posa com a exemple, en definir el mot popular, el d'un autor que és popular o esdevé popular. I aquest exemple, ens va de primera per a aplicar-lo al teatre, tant des del punt de vista de l'autor com del contingut de les obres. Quants autors-obres han esdevingut populars per una forta propaganda en els mitjans de comunicació, i en canvi no han aconseguit identificar-se amb el poble?

Aleshores, el teatre popular hauria de ser aquell que, reunint unes condicions econòmiques assequibles, i una senzillesa en l'exposició del tema, s'identifiqués amb la gent del país on s'escriu o en el que principalment va dirigit. A casa nostra, hi ha quatre exemples (tres de recents i un de llunyà) que segurament coneixereu perquè han passat per les nostres comarques.

El dia mes foll, de P. Turrini, és una obra que podríem incloure dintre les que són populars pel preu i el tema. L'espectador, després d'entrar sense pagar (els "bolos" són subvencionats per una entitat econòmico-cultural) presència una obra lleugera, frívola, amb bons moments còmics però totalment superficial, encara que la versió d'en Codina li vulgui donar un caire social que no té.

La segona fou anunciada amb gran rebombori com a "teatre del poble, per a tot el poble", iniciant un nou sistema de pagament consistent en què l'espectador paga, a la sortida, el preu que creu convenient. La veritat és que *Ja sé que no s'estila*, de A Soler i Mas, té una certa vigència encara avui perquè és la història d'una repressió física i moral, però perd popularitat per ser ambientada en uns fets i un país molt concrets.

Preguntes i respostes sobre la vida i la mort de Francesc Layret advocat dels obrers de Catalunya, crec que és l'exemple més clar del que hauria de ser el teatre popular: parteix de la nostra història, i reivindica des de l'escenari allò que el públic reivindica al carrer. Però això seria en una situació en què el públic conegués l'època i els fets que s'esdevingueren. En canvi en els nostres dies, amb el desconeixement total de la nostra història col·lectiva, l'obra de Capmany-Romeu es converteix en massa acadèmica, no més apta per a un públic minoritari que estigui assabentat dels fets.

Si retrocedim a l'any 70, veurem a les nostres cartelleres una obra que es convertí en popular i alhora era popular. Ens referim al *Retaule del flautista*, que tant d'èxit obtingué en el nostre país. Aquesta obra, com deia Feliu Formosa al programa de mà de l'estrena, "es distingeix de la majoria d'obres catalanes pel contacte continuat de l'autor amb un públic, que no omple habitualment els teatres," es a dir, la gent dels barris de les grans ciutats i pobles de les comarques amb els quals es fa entenedor després d'una recerca dels mitjans de comunicació vàlids. Sens dubte, "El Retaule..." és l'exemple més clar de teatre popular.

Samsó Oliver